

Sygn. akt III Cz 220/15

POSTANOWIENIE

Dnia 10 marca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy
w następującym składzie :

Przewodniczący - Sędzia SO Leszek Dąbek

Sędziowie SO Andrzej Dyrda (spr.)

SR (del.) Roman Troll

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 10 marca 2015 r.

sprawy z powództwa M. F. (F.)

przeciwko M. M.

o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym

na skutek zażalenia powódki

na zarządzenie Przewodniczącego Sądu Rejonowego w Raciborzu

z dnia 11 grudnia 2014 r., sygn. akt I C 812/14

postanawia :

zmienić zaskarżone zarządzenie poprzez jego uchylenie.

SR (del.) R. T. SSO Leszek Dąbek SSO Andrzej Dyrda

UZASADNIENIE

Przewodniczący Sądu Rejonowego w Raciborzu zarządzeniem z 11 grudnia 2014r. zwrócił pozew. W uzasadnieniu wskazał, że powód wezwany do usunięcia braków formalnych pozwu poprzez wskazanie jaką część nieruchomości ma obejmować służebność i jaka była treść zezwoleń Sądu Powiatowego w R. oraz złożenia zezwoleń Sądu Powiatowego w R. z dnia 23 czerwca 1933r. i 9 listopada 1933r., w terminie tygodniowym pod rygorem zwrotu pozwu, braków tych nie usunął, w związku z czym, na podstawie art. 130 § 2 k.p.c., pozew został zwrócony.

W zażaleniu powódka zarzuciła obrazę art. 130 § 1 k.p.c. w związku z art. 187 k.p.c. poprzez uznanie, że dotychczas sformułowane żądanie pozwu nie wypełnia kryterium konkretności roszczenia. Na tych podstawach wniosła o jego uchylenie oraz zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kosztów postępowania zażaleniowego, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Stosownie do regulacji prawnej z art. 130 § 1 k.p.c. Przewodniczący wzywa stronę do usunięcia braków formalnych pisma procesowego [pозwu], które uniemożliwiają mu nadanie prawidłowego biegu, w terminie tygodniowym pod rygorem jego zwrotu.

W niniejszej sprawie powód został zobowiązany do precyzyjnego określenia swojego żądania - usunięcia niezgodności treści księgi wieczystej z aktualnym stanem prawnym.

Należy zwrócić uwagę, iż celem takiego procesu (na podstawie art. 10 ustawy o księgach wieczystych i hipotece) jest doprowadzenie stanu prawnego wynikającego z księgi wieczystej do aktualnego stanu prawnego w dacie orzekania. Jak wskazał, Sąd Najwyższy w wyroku z dnia z dnia 5 kwietnia 2013r. (III CSK 236/12), żądanie pozwu w sprawie o usunięcie niezgodności między stanem prawnym nieruchomości ujawnionym w księdze wieczystej a rzeczywistym stanem prawnym powinno być skonkretyzowane jednoznacznie i precyzyjnie, w zasadzie tak, aby mogło być przeniesione w postaci gotowej do sentencji orzeczenia.

Uwzględnienie takiego powództwa może nastąpić tylko wówczas, gdy ustalony przez sąd rzeczywisty stan prawny okaże się tożsamy ze stanem objętym żądaniem pozwu. (porównaj: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 marca 2001 r., III CKN 1214/98 (OSNC 2001, nr 11, poz. 165)). W sytuacji, zatem, gdy stan prawny nieruchomości okaże się inny od stanu objętego żądaniem pozwu co do osób podlegających wpisowi albo co do rodzajów lub rozmiarów praw podlegających wpisowi w miejsce istniejących wpisów, sąd nie może orzekać pozytywnie, ponieważ orzekłby wówczas o przedmiocie nieobjętym żądaniem. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 października 2002r., IV CKN 1304/00).

Uwzględniając wskazaną powyżej linię orzeczniczą dotyczącą granic związania sądu orzekającego żądaniem pozwu w sprawie o usunięcie niezgodności między ujawnionym w księdze wieczystej stanem prawnym nieruchomości, a jej rzeczywistym stanem prawnym, należało uznać, że żądanie pozwu zawarte w pozwie na k. 56 – 61, spełnia wskazane powyżej wymogi. Wbrew ocenie Sądu Rejonowego nie zostało ono przedstawione w sposób ogólny. Przedstawia ono w sposób precyzyjny, chociaż opisowy, przebieg służebności gruntowej, która niezgodnie z rzeczywistym stanem prawnym nie zostało uwzględniona w księdze wieczystej. W toku postępowania istnieje zatem możliwość, zweryfikowania tego roszczenia, natomiast żądanie od powoda dalszych dokumentów potwierdzających tą okoliczność, jest przekroczeniem granic bezstronności, gdyż w sposób oczywisty zmierza do wskazania powodowi dowodów służących uwzględnieniu jego roszczenia.

Wobec powyższego należało uznać, iż zażalenie powoda jest zasadne i z tej przyczyny Sąd orzekł na zasadzie 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c.

SSR (del.) Roman Troll SSO Leszek Dąbek SSO Andrzej Dyrda